

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de M
APARE SĂPTĂMĂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Bărbăție creștină

Trăim vremuri tari. Vijelia, pornită din cămări tainice cu voia lui Dumnezeu, împrăștie toate culcușurile comodităților, făcând pe om să iasă în asprimea furtunii și să lupte cu ea. Moartea pânzăște deasupra fiecăruia, mai aproape de cum își închipue. Cine credea înainte cu un an doi că în țara noastră, neangajată în războiu, vor avea să fie uciși atâția frați și cine poate spune sigur că primejdiile s'au depărtat pentru totdeauna de meleagurile noastre? Fie că aperi o concepție sau alta, să te aștepti ca să trebuiască să jertfești totul pentru ea, și în primul rând viată. Nețru iarăși nu poți fi, căci vremurile actuale nu te lasă. Îți cere fiecare tabără atât de radical să fii pentru ea, încât nu poți împăca și pe una și pe alta, iar dacă reprezinți o convingere care nu e deplin nici a uneia din ele, trebuie să te aștepti deasemenea la suferință și chiar la moarte din partea fiecăreia.

În poziția de absolută neutralitate interioară n'ai putea fi decât dacă n'ai crede în nimic, n'ai adera la nimic, dar nici aceasta nu-ți este socotită exterior ca neutralitate și pe lângă aceasta ea echivalează cu o moarte spirituală, cu o moarte a personalității, cu o destrămare a vieții.

Creștinul în nici un caz nu poate adopta o asemenea poziție, care de altfel tot nu l-ar feri de riscuri. El e încredințat cu apărarea supremelor valori. Iar creștinul ortodox, care păzește voia lui Dumnezeu atât cu privire la bunurile create cât și cu privire la cele dăruite prin Iisus Hristos, e dator să apere atât credința sa în Dumnezeu și valorile morale ce decurg din ea, cât și neamul în mijlocul căruia l-a așezat Dumnezeu. Creștinul ortodox e îndatorat să se întrepună pentru Hristos și pentru neam, cu toate riscurile pe care le comportă această decizie a lui. El trebuie să grăiască fățiș — deși fără ură și fără cuvinte de jignire — pentru Hristos, pentru voia Lui, pentru neamul propriu.

Aceasta cere o mare bărbăție, un mare eroism, cu deosebire în zilele noastre. S'a acuzat în alte țări creștinismul că, punând preț pe smerenie, e potrivit eroismului. Nimic mai greșit. Smerit este creștinul în ce privește persoana sa, dar nu valorile în slujba cărora stă. Smerenia îl îndeamnă să se considere pe sine puțin lucru, nu valorile creștine pe cari trebuie să le propovăduiască și să le apere. El trebuie să-și pună tot sufletul în lupta pentru ele. Dar chiar și atunci, chiar când a reușit să obțină mari succese pentru ele, să se considere ca și când a făcut prea puțin, sau că totul este opera lui Dumnezeu. Smerenia este un impuls neîncetat spre mai multă muncă, spre mai multă râvnă, spre mai multă desăvârșire. Smerenia nu împedecă eroismul, ci abia ea îl pro-

movează, întrucât împinge pe om continuu spre noi eforturi, nelăsându-l nicicând în inchipuirea că a realizat destul, că se poate odihni pe laurii succeselor trecute. Smerenia e condiția eroismului de fond, purificându-l de orice fanfaronadă care-l micșorează. Dacă eroismul este slujbă în serviciul altora, este depășire de sine, atunci numai împreună cu smerenia se realizează deplin, ca uitare de sine, ca antidot al mândriei.

Desigur smerenia este numai o condiție care purifică eroismul, nu este însuși eroismul. Dar creștinismul întreține și eroismul mai mult decât orice altă concepție despre lume. Întâi pentru că dă creștinului convingerea că stă în slujba celor mai înalte valori, că e cruciatul lui Dumnezeu. Mărima eroismului atarnă și de înăl-

țimea valorilor pentru cari lupti și de încrederea în împăratul pentru care lupti. Și cine este împărat tare ca Dumnezeu?

Dar creștinismul alimentează eroismul și printr-o desfidă moartea. Eroismul depinde într-o măsură covârșitoare de atitudinea interioară a omului față de moarte. Unde e temere de moarte, nu poate fi eroism adevărat. Orice act de eroism te poate duce până în fața morții. Cine se teme de ea, evită angajarea în acte, în atitudini eroice. Asemenea acte nu sunt numai mâniarea armei pe câmpul de luptă, sau în răfuelele dintre oameni. Ci, mai ales în ziua de azi, orice interpunere calmă, dar fățiș, pentru valorile ce le reprezintă.

Se teme creștinul de moarte? Cătuși de puțin nu. Cine se teme de moarte nu e creștin adevărat. Nu există credință, nu există concepție care să desfidă atât de mult moartea, ca cea creștină. Moartea nu mai are nici o putere pentru cel ce crede în

Iisus Hristos. Ea a fost învinsă și e învinsă continuu de Iisus Hristos. Ea nu mai are cuvântul cel din urmă, efectul ei nu mai este definitiv. «Cel ce crede în mine, viu va fi, chiar de va și muri», a spus Mântuitorul. Poetului care a spus «nu învie morții, în zadar, copile», creștinul îi spune: «ba da, chiar și morții învie prin puterea lui Iisus Hristos, dacă au crezut în el». Creștinismul este credința care niciodată nu descurajează, care nu șovăie și nu se stinge nici în fața morții, ci rămâne în picioare, sfidând moartea. Creștinismul este suprema bărbăție prin credință, cel mai nescocat optimism.

Ceeace face pe om să șovăie în fața morții sunt două lucruri: teama de durerile ce întovărășesc sfârșitul sfârșitul vieții și teama de ce va fi dincolo.

În ce privește teama de durerile trupești ce anticipează și întovărășesc stingerea vieții, experiențele multiple făcute de cei ce au ajuns până în pragul morții arată că la apropierea sfârșitului se produce o pierdere a conștiinței și a simțurilor. Dela un anumit grad, până la care mai fiecare om a ajuns de câtevoari în viață, durerea nu se mai simte. Este edificatoare din acest punct de vedere cartea lui Georges Barbarin, *Le livre de la mort douce* (Cartea despre moartea dulce) în care, pe baza unui vast material adunat dela bolnavi cari s'au luptat cu moartea și dela medici, arată «că sfârșitul vine peste noi fără să observăm».

Mai mare este teama de viață de dincolo. Chiar acei oameni necredincioși, cari dau dovadă de mult curaj, când se apropie de moarte sunt cuprinși de neliniște și aceasta îi face să șovăie și să se retragă dacă e vorba de o moarte ce poate fi evitată. Mai ales în fața morții se trezește vocea conștiinței de autoacuzare, care face și pe omul cel mai curajos să se teamă.

De teama aceasta poate scăpa numai creștinul, dacă și-a curățit înainte conștiința de păcate. Nu există om care să meargă mai liniștit și mai împăcat la moarte, decât un creștin care a obținut iertarea pentru greșalele sale. Aci stă și motivul miraculos pentru care se simte omul bolnav atât de bine după primirea sfintelor Taine, ceea ce aduce adeseori și o îmbunătățire în mersul boalei. Vitejie în fața morții mai pot manifesta și unii necredincioși. Dar în asemenea cazuri, dacă nu are loc o înspăimântare fulgerătoare când moartea se apropie, avem de a face mai mult cu o înăbușire voită a gândurilor sau a sensibilității, sau cu o amortire a simțurilor, cu o coborâre a nivelului de viață spirituală. Numai creștinul depășește pozitiv moartea, gândind lucid la ea fără teamă, acceptând-o împăcat, la un nivel de superioară trezire și intuiție spirituală. E aci o bărbăție calmă, necrispată, nealterată într'un fel de animalitate. Singura vitejie reală este aceasta a creștinului,

Chipul ideal de preot

Nu încapă îndoială că personalitatea dlui general Ion Antonescu e demnă de toată admirația. Intransigența Dsale pe lângă principiile morale creștine, energia bărbătească și înțelepciunea cari-l caracterizează și-l fac un adevărat conducător de Stat, îl impun stimei și încrederii generale.

Dar apelurile ce le adresează Țării și diferitelor categorii sociale și profesionale de Români, ne-au descoperit și o latură a sufletului Dsale care ne face să-l iubim. E atâta vibrație umană, atâta înțelegere, atâta iubire caldă, duioasă, largă, de om și de neam, în acest suflet, încât nu se poate să nu-l iubești. Transpiră din aceste apeluri nu psihologia poruncitorului încrezut, a omului de fier care privește spre ținta generală a Statului și deloc spre sufletele oamenilor, ci grija iubitoare de fiecare Român cu care se simte frate.

Aceeaș inimă caldă o simțim și în apelul adresat de Domnia Sa preoțimii. Aceeaș grijă de mântuirea sufletească a fiecărui Român, care se traduce în îndemnul adresat preoților de-a fi buni cu toți, de-a propovădui fără încetare Evanghelia, de-a se apropia de suflete cu căldura iubitoare a sufletului lor preoțesc și nu cu îngâmfarea aspră și poruncitoare a poziției lor sociale sau politice.

Îl iubim pe generalul Ion Antonescu pentru vibrația sinceră de credință a sufletului Său, pentru înțelegerea superioară prin care își dă seama că suprema problemă a omului este cea a mântuirii sufletești și misiunea preoțească slujind ei e supraordonată oricărei alte activități. Înțelegerea înfiorată a acestei misiuni îl face să considere nedemn de preot

coborârea lui în preocupările și luptele politice, încadrarea lui într-o tabără, opusă alteia, subordonarea evangheliei altor teorii. Evanghelia, Evanghelia aceasta este stăpâna căreia trebuie să-i slujească preotul integral în concepția dlui general Antonescu. Preotul nu poate propovădui altă lege decât cea a Evangheliei, nu poate avea altă normă de viață pe care s'o urmeze el și s'o impună altora, decât cea dumnezească a Evangheliei, nu și poate împărți timpul și inima între Evanghelie și altceva, care de obicei e ca o apă care diluiază vinul tare al râvnei preoțești.

Preotul nu poate ură pe nimeni pentru nici un motiv, nu se poate răsbuna pe nimeni, nu poate să lase pe nimeni cu impresia că îi aparține mai puțin decât altora. Numai prin nesfârșita iubire care niciodată nu se descurajează, care nu caută la față și numai arzând integral pentru Evanghelie, poate câștiga și sufletele răătăcite, care este misiunea principală a preotului.

Di general, simțind și judecând profund, ca un om serios, ca un suflet de elită, obișnuit cu meditația asupra celor mai fundamentale probleme ale vieții, consideră că fără de preot nu se poate îndrepta cu adevărat sufletul unui neam, dar fără de adevăratul preot, cel ce trăește integral pentru Evanghelie și potrivit idealului moral și spiritual al Evangheliei.

La temelie Statului și neamului dl general Ion Antonescu așază credința. Dar credința nu va constitui o piatră tare, un fundament solid, fără tăria de credință a preoților, fără transformarea întregii lor ființe într'un bloc de credință.

care nu-și ascunde vederea spirituală clară într'un învălmășag de patimi, ci în fața morții atinge o supremă purificare și limpezire a sufletului de orice patimă, o supremă înfrumșetare a sufletului cu virtutea iubirii de Dumnezeu și de oameni, o gătire în hainele cele mai cuvicioase pentru a apărea la ospățul Domnului, o gătire în bucurie și în podoabă spirituală de nuntă.

Deaceea smerenia creștină în fața lui Dumnezeu, căința pentru păcatele proprii și cererea iertării de ele, departe de-a împedea pe om să fie viteaz, sunt o condiție pentru adevărată vitejie. Nu cel ce s'fidează și pe Dumnezeu e viteaz, ci cel ce crede în El și se smerește în fața Lui.

Am expus aceste lucruri atât din necesitate pe care timpurile noastre o impun preoților și creștinilor să fie viteji, să nu se teamă de moarte, cât și pentru acei ce ar fi ispitiți de concepții mai nouă să creadă că creștinismul nu permite omului să fie viteaz.

În afară de amenințările ce ne pândesc ca neam, noi avem azi din nou un ideal național de împlinit. Chiar dacă am scăpa de amenințările dela Răsărit, trebuie să ne pregătim noi de luptă pentru recăștigarea teritoriilor românești pierdute. În vederea acestui scop neamul trebuie educat în spiritul vitejiei, al nepăsării de moarte. Cuvântul preoților ca în toate marile probleme ale sorții, va fi în această privință decisiv.

Apelul dlui general Antonescu cătră toți slujitorii altarelor românești

D. General Antonescu, Conducătorul Statului, a adresat următorul Apel către slujitorii tuturor altarelor românești:

Pe plan social, la temelia Statului stă familia.

Pe plan spiritual așez credința.

Am spus-o această în scrisoarea răspuns ce mi-am îngăduit să trimit I. P. S. S. Patriarhul, în calitatea mea de conducător responsabil de noua îndrumare a destinelor neamului, în aceste grele clipe ale istoriei lui.

Găsesc de datoria să mă întorc cu fața și către voi nu pentru a mă amesteca în atribuțiile conducătorilor voștri firești, ci pentru a-mi îndeplini față de voi și de Țară îndatoririle mele de armonizator al acestei țări și al îndatoririlor în cadrul acestei concepții, vin în mijlocul vostru și cu dragoste de prim credincios vă spun că:

Biserica lui Hristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbă.

Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească.

Oriunde trăiește un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii,

Pentru ca biserica și toate podoabele ei să primească cu adevăr harul ceresc, dacă vreți să adăposteați cu folos pe cei ce înalță rugăciuni, să-i faceți să caute sprijin, și genuchii lor odată ridicati dela pământ să-i poarte mai încrezători ca înainte așezat voi întâi Bisericii, tot ce Mântuitorul a dașezat la temelia ei.

Cunoașteți mai bine ca mine în ce măsură cuvintele rugăciunilor voastre cuprind și desvăluie drept-credincioșilor puterea sau slăbiciunea sufletului vostru.

Dacă gândul nostru nu este cu totul dăruit Creatorului, dacă inima noastră nu se frământă atunci adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci și zidurile Bisericii sunt reci, și chipurile Sfinților depe icoane sunt crunte, și clopotele sună spart, și lumânările par stinse.

Faceți în așa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la Biserică și să dorească ceasul de rugăciune ca o mare liniște sufletească.

Evanghelia Mântuitorului este faptă. Ea nu a fost scrisă ca să fie, ci pentru că a fost trăită. Viața lui Hristos-Dumnezeu a fost supusă trudei legilor omenești, a acceptat pecetea pedepsei divine și a luptat pentru răscumpărarea noastră. Așa că din ea și numai prin ea să talmăciți viața credincioșilor.

Ascultați poveștile lor și arătați-le că toate au fost trăite și înfruntate de Dumnezeu pentru biruința lor. Cel mai mic sbucium din viața oricărui faceți-l să intre, să se regăsească și să se aline prin Evanghelia. Și veți vedea că rostul vieții nu le va mai fi străin, că durerile le vor primi și suferi cu credința că o fac întru biruința slavei.

Învățați-i să asculte, cu interes și să folosească cu faptele lor, de fiecare clipă, tot ce această carte a suferinței a scris numai din dragoste pentru oameni.

Numai astfel vor înțelege îndatoririle la cari îl cheamă viața față de ei, față de familia lor, față de semenii lor.

Învățăturile Evangheliei să le desprindă din fapta voastră. Deaceea vă cer ca în viața noastră de toate zilele:

Să fiți cei mai iubitori.

Să fiți cei mai buni.

Să fiți cei mai drepti.

Să fiți cei mai cinstiți.

Să fiți cei mai muncitori.

Să fiți cei mai gospodari.

Să nu alegeți niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omenești.

Politica să o goniți din jurul altarelor, așa cum a gonit Mântuitorul pe mânuitorii de bani.

Să o goniți și pentru voi, și pentru drept-credincioșii voștri. Ea a adus multă învătătură în această țară. Ea v'a învrăbit pe toți fiindcă politica, la noi, a însemnat la noi pândă.

Să pândești un om, ca să-l dai laoparte; un loc, ca să-l ocupi fără merit; un lucru, ca să-ți însușești cu orice preț și prin orice mijloc; o situație, ca să ajungi cât mai repede ca să te înbogățești peste noapte.

În România legionară s'a terminat cu aceste obiceiuri. Nimeni de azi înainte nu se va putea așeza decât acolo, unde meritul și puterile îl vor impune prin selecțiune, nu prin interese de castă sau prin intrigă și calomnie.

Aceasta fiindcă nici în Stat nu se poate înfrânge, fără riscuri pentru toți, ordinea naturală a vieții.

Din această cauză, regimul legionar nu va fi politică.

Singura politică pe care trebuie să o faceți, este aceea a iubirii de Neam și a apărării drepturilor lui sfinte prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conștiință și, mai ales, și prin exemplul vostru în toate și față de toți.

Am pornit dela icoane și dela altare, să ne întorcem la ele.

Propovăduiți și răspândiți de acolo lumina care trebuie să întrețină nestinsă flacăra focului nostru sacru.

Fără această încălzire continuă a sufletelor credincioșilor voștri, nici eu, nici nimeni altul, nu va putea îndrepta acest blând și înțeleghător popor pe căile binelui.

Apel

„Ajută-ți fratele căzută în nenorocire. Nu-l lăsa!” așa spunea ctitorul de suflete noi, Căpitanul.

Noi, slujitorii sfintelor altare, înțelegem căle mai bine decât alții, că urmând șalea înfrânării și a jertfirii cât mai neprecupețite pentru frații noștri rămași fără adăpost, ne răscumpărăm din osândă unor păcate vechi și indicăm și altora drumul izbăvitor de vechi slăbiciuni românești.

Dați cât mai mult pentru „Ajutorul legionar”! Alinați durerile și lipsurile fraților pribegi din Ardealul răpit, donând la sediile legionare din sate și orașe bani, haine, lemne, hrană.

Pr. Prof. Dr. T. Bododae
șeful „Ajutorului legionar”
din jud. Sibiu

Discursul rostit la Brașov de dl Horia Sima în ziua de 9 Octomvrie a. c.

Camarazi, — Mă înfățișez înaintea voastră, în acest oraș de nobilă tradiție ardeleană, ca să răspund la o întrebare care apasă greu în sufletele tuturor și care tulbură munca de refacere a țării.

E valul fără oprire al oamenilor îngrozii de sărbătăciile așezării lor și-au părăsit cu miile așezările lor și tot ce au agonisit multe vieți de-a rândul, pentru a-și căuta scăparea între nouile hotare.

E strigătul de durere din Ardealul suferinții milenare, în care a reapărut spectrul frângerii pe roată. E geamătul schingiuiților și al martirilor uciși oriunde au intrat trupele maghiare.

Ea greu de presusă ca ungurii să renunțe la sistemul de opresiune sângeroasă, bine cunoscut în istoria stăpânirilor maghiare asupra altor popoare, și să adopte o linie de politică internă care să asigure libera dezvoltare a poporului românesc din Ungaria.

Totuși, întemeiați pe garanțiile date de puterile Axei la Viena, nu ne puteam imagina vreodată ca epoca de suferință din trecutul Ardealului să revină cu atâta intensitate și în forme atât de cumplite.

Sentimentul de adâncă îngrijorare pentru soarta poporului român rămas în Ardealul cedat, care a stăpânit la începutul ocupațiunii maghiare toate sufletele românești, s'a transformat astăzi într'o realitate crudă de un neînchipuit tragism. Trupele maghiare de ocupație și populația civilă maghiară, organizată și înarmată, s'au năpustit asupra românilor desarmați și după ce i-a scos din casă și i-a batjocorit, după ce i-a despuiat de întreg avutul lor, i-a asvârlit peste nouile hotare, în cuprinsul României libere.

Dar aceste fapte sunt numai aspectele cele mai moderate ale prigoanei maghiare.

Din relatările care urmează, veți vedea ce grad de sălbătăcie au atins ororile maghiare:

În comuna Trăsnea din județul Sălaj, comandantul trupelor ungare a ordonat executarea a douăzeci români și incendierea satului. Soldații au început să vâneze pe cei care căutau să scape. Au fost împușcați astfel încă 76 români.

Învățătorul comunei Cozma a fost spânzurat de crucea bisericii, iar preotul Costea a fost legat de un stâlp și ciopârțit cu baionetele, până când a murit.

În noaptea de 13 spre 14 Sept. un detașament maghiar a împușcat la Ip, județul Sălaj, 155 de români, bărbați, femei și copii. A fost împușcat chiar un copil în leagăn. Victimele au fost aruncate într'o groapă.

În comuna Huedin, lângă Cluj, din județul Cluj, populația ungară a ars de viu pe rug, în piața orașului pe protopopul Aurel Munteanu, după ce-l maltratase în mod îngrozitor, rupându-i brațele.

În aceeași localitate, locuitorul Vasile Popa a fost spânzurat de picioare și s'a turnat var nestins peste rănilor ce avea la cap.

În comuna Belin, județul Treiscaune, populația maghiară a masacrat zecă români.

În ziua de 7 Septemvrie, locotenentul Mihail Părău, comandant al unității de grăniceri, a fost rănit și asasinat de trupele maghiare.

Locuitorul Vasile Gurzău, fost primar al comunei Murășeni de Câmp din județul Cluj, a declarat că în ziua de 22 Sept., un detașament de soldați unguri comandat de un ofițer a masacrat în aceeași comună trei familii de români: preotul Andrei Bujor, împreună cu soția, două fice și un fiu, precum și servitoarea lui; învățătorul Gheorghe Petrea, împreună cu soția, mama și fe-

țița lui, în etate de patru ani; locuitorul Ion Gurău, cu soția lui. Susnumiții au fost împușcați, după ce fuseseră supuși mai întâi la chinuri groaznice. Cadavrele lor au fost aruncate într'o groapă comună.

În ziua de 17 Sept. un preot a fost împușcat de brocadele maghiare în fața catedralei greco-catolice. Tot la Cluj ungurii au măcelărit 8 sergenți de stradă români. După ce le-au scos limbile, au purtat cadavrele prin oraș, pentru a intimida pe români.

Au mai fost asasinați gardianul public Vasile Damian, locuitorii Vasile Albu, Ioan Mureșan, gardianul Ilie Moldoveanu, gardianul Ion Pop, gardianul Alexandru Pop și Ioșif Pop.

În ziua de 22 Sept., ungurii au spânzurat chiar la intrarea bisericii pe preotul și dascălul comunei Irina, precum și pe notarul comunei, împreună cu fiul său, sublocotenent în rezervă.

Pe șoseaua Sânmihai, din Bihor, au fost găsite cadavrele a 20 soldați din armata română, împușcați de unguri. Ei erau originari din comuna Păuș și Trăsnea din județul Sălaj și se înopau acasă, fiind descendenți. În comuna Stoinești, județul Bihor, ungurii au împușcat un copil de 13 ani. În aceeași comună au mai fost împușcați Pavel Sas și Ion Mitrșu cu soția, iar locuitorul Vasile Popa și un altul au fost răniți.

Tot în ziua de 22 Sept. ungurii au împușcat la Tg.-Murăș 18 legionari români.

Într'o comună populația ungară a asasinat pe preotul greco-catolic în biserică, în timp ce oficia sfânta slujbă.

În comuna Armașul mare locuitorul Borza Gavrilă a fost împușcat, după ce fusese pus mai întâi să-și sape singur groapa.

În aceeași comună au mai fost asasinați doi români.

În comuna Budaș, județul Someș, populația ungară a devastat casele tuturor românilor. Fostul primar al comunei a fost asasinat.

Pe șoseaua Răstoci, Huedin, s'au găsit 24 cadavre de români, printre care erau femei și copii; în comuna Șeredei, județul Sălaj, ungurii au împușcat 16 români, printre care și un preot român.

Notarul Victor Bart, din comuna Păpăș, jud. Bihor, a fost pedepsit în modul următor, pentru crima de a vorbi românește: i s'au tăiat bucăți de carne din corp, punându-i-se sare pe răni.

În comuna Dragu, județul Cluj, autoritățile ungară au împușcat 14 soldați români desconcentrați.

La Oradea, în ziua de 9 Sept. ungurii au executat în curtea căzărniței Regele Ferdinand 20 români, a căror identitate nu s'a putut stabili.

La Cluj, un țaran român, asupra căruia s'a găsit o panglică tricoloră, a fost înjunghiat pe loc.

La Belș ungurii au bătut cuie în corpul unui țaran român, în casa căruia s'a găsit un drapel românesc.

Ungurii au incendiat biserica românească din comuna Comolău, județul Treiscaune.

Primarul comunei Oșorheiu, jud. Bihor, a fost maltratat în mod îngrozitor de unguri. Intre altele i s'a tintuit cu cuie un tricolor românesc în spate. Reușind să fugă în România, a fost internat la spitalul din Beiuș.

În după amiaza zilei de 23 Sept., la ora 5, au fost executați la Oradea 35 români, în majoritate legionari. La execuție ar fi asistat și publicul, plătiind o taxă de spectacol de un pengő.

La Tg.-Murăș autoritățile maghiare au executat pe studentul Alex. Lupu, din comuna Sângiorgiu de Mureș.

Membrii Gărzii de fier sunt persecutați în mod special. Astfel legionarul Ion Costelaș din Oradea a fost împușcat de jandarmii unguri, pentru că s'au găsit asupra lui cărți legionare.

În satul Baciu, jud. Cluj, doi țărani români au fost maltratați în mod îngrozitor, având împunsături de baionetă pe frunte, la tâmpla și la urechi.

Pe șoseaua spre Huedin s'au găsit cadavrele a trei țărani români...

Dece s'a deslășuit acest masacru? În numele cărei civilizații se săvârșesc aceste crime? Sau Coroana Sf. Ștefan nu poate găsi alt sprijin în inima popoarelor robite decât violența și asuprirea?

Guvernul român este acuzat că a ordonat măsuri de prigonire a populației maghiare rămasă la noi, iar ceea ce se întâmplă în Ungaria nu sunt decât represalii pentru tratamentul aplicat ungarilor din România. Această acuză se spulberă la cea dintâi confruntare cu realitatea. Nu numai că la noi nu a fost ucis nici un ungar, dar nu se pot înregistra nici cazuri de maltratare a populației maghiare dela noi. Dimpotrivă, autoritățile românești au primit ordin dela guvern să vegheze ca avutul și viața cetățenilor de origine maghiară să fie apărate și ocrotite.

Am impresii chiar presei o atitudine moderată în raporturile noastre cu Ungaria pantru ca, dela sufletele noastre încărcate și tulburate de ecoul durerilor din Ardealul ocupat, să nu alunecăm și noi pe drumul vărsărilor de sânge. Și dovada cea mai prețioasă a nobleței atitudinii noastre este că sub regimul legionar, lucrătorii ungar, care în primul moment s'au refugiat în teritoriul ocupat, după câțva timp s'au reintors în România, preferând să trăiască în atmosfera de dreptate socială care se creiază sub ochii noștri.

Arbitrajul dela Viena noi l-am executat fără șovăire și, cu prețul unui imens sacrificiu, am înălțat orice posibilitate de conflict în bazinul Dunărean.

Cu toate că poporul nostru a fost greu încercat de pe urma hotărârii dela Viena, totuși nu și-a îndreptat dușmănia contra puterilor Axei, ci, printr'o intuiție superioară, și-a dat seama de unde i-se trage nenorocirea și, în mijlocul celei mai grele crize externe, a reacționat cu toată puterea și a reușit să-și restabilească unitatea și echilibrul interior...

Ungurii, după ce ieri au cerut puterilor Axei să li se satisfacă pretențiile lor pentru ca pacea în bazinul Dunărean să se așeze definitiv și, după ce li s'a acordat dincolo de așteptările lor, astăzi, în loc să respecte angajamentele luate la Viena, provoacă din nou neliniște în această parte a Europei și tulbură interese care depășesc pe cele strict naționale ale ambelor popoare și se încadrează pe un plan European...

— Mai departe dl Horea Sima a spus: „Ungaria a cerut ca revendicările ei să fie satisfacă pentru a pace durabilă între cele două popoare.

Astăzi Ungaria calcă angajamentele dela Viena și creiază o stare de neliniște și tensiune, iar pacea este din nou amenințată tocmai de aceia cari au cerut, în numele ei, revendicări teritoriale.

România Legionară nu se plânge și nu răspunde provocării. Dar e bine să se știe că există o limită a răbdării și o limită a demnității unui neam. [Aplauze prelungite și îndelung repetate, urale]. Nu dăm avertismente, dar credem că cei 1.400.000 de Români din Ardealul ocupat au dreptul la viață și la un trai omenesc. [Aplauze prelungite].

Convingeri de dreptate nostră, stăpâni pe voința noastră nimeni nu ne va putea opri să făurim poporului nostru viitorul pe care îl merităm." (Vii aplauze, îndelung repetate; ovajuni).

Nemaipomenitele barbarii maghiare

Ungurii nu și-au schimbat cătuși de puțin moravurile asiatice pe cari neamul nostru le-a experiat atât de dureros în lungul trecut de asuprire. Acest popor crud, însetat de sânge, care a înțrînit în mijlocul Europei o stare de lucruri ce dezonoarează civilizația continentului nostru, se află din nou în plină deslășuire a instinctelor barbare ce constituie fondul ancestral și inalienabil al rasei sale. Chiar și fantazia cea mai cutezătoare e întrecută de invențiile sadice, de ororile nemaipomenite la cari este supusă populația românească dată, printr'o neînțeleasă hotărâre de arbitraj, pe mâna celui mai sălbatic popor.

Sfidând civilizația progresată a veacului al douăzecilea și metodele umane cari s'au încetățenit în ultimele decade în materie de tratament al minorităților, vecinii noștri au reinviat și chiar au amplificat vechile metode cari sunt mai degradabile manifestări de șacali, decât de ființe umane.

Pe lângă omorurile cari se țin lanț, ungarii și-au însușit și alt procedeu pentru a curăți ținuturile ajunse în stăpânirea lor, de Români. În ultima săptămână au expulsat pe capete și în condițiunile cele mai revoltătoare mii de intelectuali și de meseriași români. Sâmbătă 5 Octombrie, la ora 11 a. m. a sosit în gara Curtici un tren format din 7 vagoane de marfă, închise pe dinafară, aducând 283 de Români expulsați din Oradea, în frunte cu P. S. episcop Dr. Nicolae Popoviciu.

Din declarațiile P. S. episcop Dr. N. Popoviciu, făcutele lui Ziarișt, expulzarea s'a făcut în condițiile următoare:

«După teroarea din primele zile ale ocupației, a intervenit un calm relativ și Români căutau să se încadreze în noua ordine a lucrurilor, pentru a fi cât mai de folos Românilor rămași în Ungaria. Zilele trecute, postul de radio Delapăsta a difuzat o știre despre un pretins tratament rău, aplicat în gara Curtici unor unguri, cari voiau să se repatrieze. Lucrurile, știindu-se metodele de propagandă ale Ungariei, n'au prea fost luate în seamă, până Vineri înainte de amiază, când agenți civili, însoțiți de subofițeri de honvezi, au început să colinde străzile și locuințele Românilor, ridicându-i așa cum se găseau și ducându-i la parchet. Aici li s'a luat câte o declarație cu datele personale și apoi au fost băgați la închisoare, alături de borfași. Vânatoarea a continuat până seara, aducându-se oameni dela masă, femeile din bucătărie, toți în costume sumare. Vineri seara, au fost scoși cu toții din celule și împărșiți, femeile și copiii într'o curte, bărbații în altă curte. Bărbații au fost așezați în rânduri de câte patru lângă un zid, în fața lor fiind așezate patru plutoane cu baionete la armă. La un moment dat, ofițerul comandant a dat ordinul: «Stânga 'mprejur!»

România s'au întors cu fața spre perete, făcându-și ultimele socoteli cu viața. Un minut pauză, după care a răsunat un nou ordin: «Încărcați!» Altă pauză scurtă, alt ordin: «Controlați încercătura!» Ordinul de încercare răsună din nou.

În acest moment, — ne declară P. S. — le-am spus preoților dela lângă mine: «Măcar să fi spovedit lumea... Nu s'a putut. Eram decis să ies din rânduri și să dau tuturor o deslegare sumară și să rog pe bunul Dumnezeu să ne primească și această jertfă...» Dar n'a mai fost nevoie, căci un nou ordin ne-a întors din nou cu spatele spre perete. Toate s'au petrecut în mijlocul țepetelor și clăntelilor femeilor și copiilor din cealaltă curte, cari au zis și copiii ofițerilor. A urmat un avertisment: la cea mai mică mișcare soldații vor trage.

După aceasta, porțile închisorii s'au deschis și Români, având femeile și copiii în frunte, au fost încolonați, flancați fiind de armata care avea ordin să tragă. Și am plecat. Ieșind în B-dul Ferdinand,

tristul convoi a fost întâmpinat de trei tancuri, cu țevile mitralierelor îndreptate spre mijlocul străzii, iar mai încolo, câteva automitraliere și câteva camioane cu soldați.

Convoiu se îndreaptă încet spre gară. Nici să fi trecut pe sub furcile caudiene nu ne-ar fi durut mai tare, — precizează P. S. Sa episcopul — apoi continuă: «Am avut însă o mângâiere: populația maghiară din Oradea n'a manifestat împotriva noastră. Sosiți în gară, expulzații au fost scoși pe peron. Acolo, au fost strigați pe nume și urcați în vagoane de marfă. Bine înțeles, tot timpul au fost obiectul celui mai vulgar abuz pe se poate închipui. Un palid exemplu: În momentul când am fost strigat, pur și simplu, „Popovics Miklós“, am răspuns: «aici». Mi s'a replicat: «mai repede pasul», iar în momentul urcării în vagon, un funcționar ungar superior a observat rânjind:

— «P. S. Sa se urcă în vagonul de dormit!»...

Ce li s'a spus celorlalți, își poate închipui oricine.»

Urcăți în vagoane, ușile au fost închise pe dinafară și trenul a fost îndrumat spre Arad o rută ocolită. Tot timpul au călătorit cu ușile închise, fără scaune în vagoane, bărbații în picioare, femeile și copiii jos pe podina plină de murdărie, neavând voie să iasă nici măcar pentru trebuințele trușești.

În aceeași Duminecă a sosit la Curtici un alt tren cu 10 vagoane de marfă încărcate cu Români expulzați din Cluj, Oradea și Sighet.

Cu acest tren au sosit 240 de intelectuali, cărora ungarii înainte de a fi trecuți peste granița românească le-au luat toate sumele de bani ce le aveau asupra lor, perchiționând până și aveile în modul cel mai vulgar și mai jignitor.

Al doilea transport dinspre Cluj a sosit la Curtici Duminecă noaptea, iar al treilea Luni dimineața la ora 5, cu 360 persoane.

Și alte și alte transporturi sosesc fără încetare în aceleași condiții barbare, ca cel dela Oradea.

Potrivit datelor Ministerului de Interne au fost expulzați până acum din Ungaria 11.559 de Români. Din România, în schimb, n'au trecut în Ungaria decât 3828 de unguri, de bunăvoie.

Răbdarea românească e pusă la grea încercare. Va aduce Dumnezeu ceasul în care toate aceste umiliri și suferințe vor avea să ia un sfârșit. Popoarele Europei pot să constate încăodată „rolul civilizator” pe care-l împlineste poporul maghiar în mijlocul continentului.

Pe ungușe...

Copleșiți de sentimentul urei și al răsunării, slujbașii statului vecin își continuă „opera” și după ocuparea teritoriului ceder.

În nenumăratele cazuri de «cavalierism» milenar, autoritățile maghiare fin să-și manifesteze cruzimea în deosebi prin săvârșirea infestezelor române. Și mai cu seamă în contra preoților, fie ortodocși, fie greco-catolici.

Ni se anunță astfel, chiar din partea celor ce au suferit prigoană, că o seamă de cărturari români din Oradea, între ei și P. Sf. Episcop Nicolae (amănunte dăm la alt loc), au fost ridicați dela casele lor și vârați în trenuri de marfă, ca să fie imediat expediați ca vitele...

La fel sânt expulsați, de pe acelaș teritoriu, și conducătorii băncilor românești. Sute de cărturari sânt siliți să se refugieze în orașele și satele din teritoriul liber.

Aceste manifestări jalnice se vede că se comit cu înaltă aprobare dela Budapesta, — cel puțin până astăzi n'am aflat nimic care să desmintă, sau măcar să atenueze, înțelegerea și conlucrarea la «vânatoarea de valahi», pornită cu adevărat «pe ungușe»...

Vechea politică, a guvernărilor dela Budapesta, a reinviat cu toate ororile sale.

Lumea, dela noi și din străinătate, are earăș tristul prilej să-i vadă, în neașteptată lor ființă, și să-i judece după faptele săvârșite.

Manifestația legionară

Capitala țării a văzut Duminecă, în Piața 6 Septembrie, una din cele mai impunătoare manifestații, care s'a petrecut într'un avânt sufletesc și ordine desăvârșită, ce face neprecupețită cinste „cămășilor verzi”, nomele la înfăptuirele menite spre mântuirea neamului prin ordine, dreptate, muncă, și respectul de sine și de alții.

Domnii general Ion Antonescu și Horea Sima, în cuvinte clare și puternice, au tălmăcit înțelesul uriașei adunări de legionari.

«Astăzi, Dinastie și Stat, generalul Antonescu, Poporul nostru, Mișcarea legionară alcătuesc o forță unitară și un bloc indistructibil», a spus dl Horea Sima, comandantul Mișcării legionare.

Dl general Antonescu spune tuturor românilor:

Nu uitați că Stat național legionar înseamnă topirea tuturor credințelor și a tuturor forțelor noastre, într'un singur scop:

Rezidirea pentru veșnicie, și din temelie, a Neamului nostru.

Toți românii hotărâți, toți românii cinstiți; toți românii sărguitori; toți românii întregi și toate românele curate, să se prindă frățeste în hora muncii românești și în avântul rândurilor voastre.

Nu este nevoie ca cel ce va veni, vrăjbit de iureșul avântului vostru, să fi purtat cămașă verde, să fi cântat, să fi ținut frontul, să fi făcut până azi salutul disciplinei voastre.

Este însă nevoie ca omul de ieri și legionarul de mâine, să-și fi sbuciumat sufletul sfârșiat neamului lui; să-și fi simțit obrazul pășiat de durerea înfrângerii lui; să-și fi închinat îndurerat fruntea în fața Dumnezeului credinței lui, pentru că numai astfel va fi gata de luptă care începe și de jertfa pe care i-o vom cere când va da alarma sbuciumul tragic al gliei strămoșești și va bate ceasul sacrificiului și al sângerării.

Români de pretutindeni, primiți mâna ce vă întind, ascultați chemarea mea și veniți, veniți la luptă în legiune, pentru Neam și pentru Rege.

Neamul nostru are astăzi, mai mult ca oricând, nevoie de unire; unire de sus, dela treptele înălțate în înălțate ale Tro-nului și până jos, în coliba rece și suptă de suferința săracului.

Noi chemăm pe toți la unire, dar nu oferim locuri. Locul și-l va câștiga fiecare fără zăbavă, numai prin puterea și sărguința lui.

Locurile și le vor păstra numai acei cari le vor merita, după fapta lor.

Cămăși verzi, cămăși ale speranței, — Cinstiți-vă haina credinței voastre. Fiindcă nu purtați un costum, ci vă investimântați în simbolul spiritual al Mișcării. Haina voastră este numai forma unității conștiințelor voastre. Dar ea nu trebuie să împedecă pe nimeni de a vi se alătura vouă.

Nu dușmăniți pe nimeni, nu îndepărtați pe nimeni, oricare le-ar fi fost judecata pe nimeni, oricare politică și azi. Neamul nu are destule energii și destule suflete câte ne trebuie pentru marea și viitoarea lui înălțare, pentru ca vreuna să rămână în afară.

Nu vă plecați după șoapte în judecata oamenilor. Cinstiți cuvântul răspicat al omului întreg și primiți-l.

Fraților de peste hotar li se trimit cuvintele de mângâiere:

«La drepturile Coroanei Sfântului Ștefan, noi răspundem pașnici, și cu omenie, cu drepturile pe care ni le dă Coroana de lauri a marelui Traian».

Conducătorul țării, care ne credem înțeleștii, măsura și cumințenie, are adânc răsunet în toate inimile înțelegătoare. Generalul cere națiunii întregi muncă ordonată și disciplină, unire, hărnicie, în redresarea morală și materială ce o așteptăm cu toții.

Cu Dumnezeu înainte!

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Organizați
Reuniuni de femei

Situația românilor din Ungaria

— Guvernul maghiar nu respectă hotărârea dela Viena —

Delegația română dela Budapesta a înmănat, în seara zilei din 10 l. c., delegației maghiare un memoriu despre mersul tratativelor, între cele două delegații, privitor la situația de astăzi a românilor din Ungaria.

Propunerile delegației române au fost întâmpinate din partea delegației maghiare cu diferite pretexte. S'a susținut că problema minoritară, în Ungaria, este afacere internă; s'a vorbit de restituirea materialelor evacuate de români; s'a mai afirmat, că România actuală este lipsită de constituție...

Delegația română a arătat totală netemeinicie și lipsă de exactitate a celor susținute de maghiari, și a stăruit pe lângă punctul de vedere românesc, că adevărul: problema minoritară trebuie soluționată în interesul celor două țări și a raporturilor viitoare între români și maghiari. În cele din urmă guvernul maghiar a declarat că, în fața încordării extraordinare dintre cele două țări, nu poate primi răspunderea, înaintea opiniei publice ungurești, în chestiunea încheierii unui statut pentru minoritatea română din Ungaria.

Respinse astfel, de guvernul maghiar, propunerile României privitoare la situația românilor din Ungaria, tratativele s'au terminat fără rezultat.

Pe temeiul acestor expuneri guvernul român declară, că se simte nevoit să facă uz de prevederile punctului 7 din arbitrajul vienez și să înainteze guvernelor german și italian chestiunea regulării situației românilor din Ungaria, ear guvernul maghiar să fie invitat, din partea acestor guverne, să respecte îndatoririle primite în menționatul arbitraj. — Din București se anunță, că delegatul, dl Valer Pop pleacă la Berlin, ear dl M. Manoilescu, fostul ministru de externe, la Roma.

Fostul ministru al Educației Naționale Petre Andrei s'a sinucis

Ziarele au adus știrea că fostul ministru al Educației Naționale s'a sinucis, luând o mare doză de otrăvă. Nu știm cari vor fi fost cauzele acestui disperat act. Cazul însă se pretează la considerarea din cele mai pline de învățăminte.

Acest om voia să fericească un neam cu sociologia ateistă a evreului Durkheim, dar iată că la scurtă vreme a dovedit prin propriul exemplu la ce tragice desnoșăminte poate duce pe cineva o asemenea filosofie.

Ea n'a fost în stare să-i dea un suport solid de viață, ci l-a dus la sinucidere. Cum voia atunci să pună la temelie sufletului românesc, a școlii naționale această teorie?

Dacă un ins își poate risca existența, încredințându-și-o unei concepții atee, nu-i permis nimănui să se joace cu existența unui neam. Numai credința religioasă este în stare să asigure viața istorică a unui neam, deci este o crimă de les-națiune orice atingere și slăbire a acestei credințe.

Cel care a căzut acum victimă nenorocită filosofiei durkheimiste, amenința când era ministru cu suspendarea pe aceia cari arătau însușirile și urmările nefaste ale acestei filosofii.

Dacă ar fi stăruit cu mai multă seriozitate asupra adevăratelor temelii ale vieții și ale gândirii, n'ar fi ajuns aci.

Pe marginea acestui caz suntem îndreptățiți să spunem: iată pe ce mâni se dădea sufletul tineretului român, educația neamului! Iar de nu se va trage nici o învățătură pentru viitor în această privință, ne merităm cea mai tristă soartă.

Problema bisericească

Scrisoarea publică, recent adresată cărmuirii bisericești din partea dlui general Ion Antonescu, conține importante constatări, privitoare la raportul dintre creștini și biserica lor. Se accentuează, în această scrisoare, următoarele adevăruri:

N'are biserica trebuință de legi multe, ci de oameni „pătruși până în adâncul conștiinței lor de caracterul dumnezeesc al bisericii”, oameni cari „să-și aprindă până la incandescență râvna apostolească și propovăduitoare”.

Altă constatare: Actuala lege nu cuprinde nimic ce ar împiedeca activitatea aceasta; ear colaborarea cu mirenii dă bisericii „un cadru cum nu se poate mai potrivit pentru această acțiune intensivă care se așteaptă dela cler în epoca în care trăim”.

Nu mai puțin însemnat este principiul din nou afirmat că: Biserica este singură în drept și în măsură de a-și statori normele de activitate în conformitate cu chemarea sa și cu cerințele vremii.

Astfel, cel puțin deocamdată, nu se simte trebuința de a crea o nouă reformă.

Principiile, atinse în scrisoarea dlui general Antonescu, s'au verificat cu folos în biserica noastră ardeleană, — cum o recunoaște pe față una din persoanele distinse ale clerului din capitală.

Aceeaș persoană rostește cuvinte de reținut:

Nu legi, ci oameni, oameni de superioară ținută morală, de zel apostolic și de curaj până la jertfă, iată ce trebuie societății creștine de azi, ea însăși în totală prefacere, sub cutremurul care va dărâma putregaiul păcatelor de care nu ne-am putut scutura la vreme.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Vineri, 11 Octomvrie a. c. la București, pentru chestiuni importante bisericești și naționale.

La Universitatea „Regele Ferdinand”, din Cluj, fixată acum la Sibiu, au fost numiți prin decret dnii: prof. Sextil Pușcariu rector, prof. Al. Procopovici prorector, prof. Camil Negrea decan al facultății de drept, prof. D. V. Ionescu decan al facultății de științe, prof. Victor Papilian decan al facultății de medicină, prof. Const. Dăicovici decan al facultății de litere și filosofie.

Universitatea „Regele Ferdinand”, cum s'a anunțat, se instalează la Sibiu cu facultățile de drept, medicină și litere. Facultatea de științe se transferă provizoriu la Timișoara; o catedră de geografie rămâne însă la Sibiu, ear alta de pedagogie însoțește facultatea de științe la Timișoara. Studențimea va avea la Sibiu două cămine (unul pentru studenți, altul pentru studente), cantine, și burse pentru cei lipsiți de mijloace și merituosi. Din cauza lucrărilor de adaptare a localurilor, data începerii examenelor și a cursurilor, se va stabili ulterior și va fi anunțată prin gazete și la radio, Birourile rectoratului și ale decanatelor sânt instalate în localul școlii militare de infanterie, Sibiu strada Bârseanu.

Jubileu. În 6 Octomvrie 1940 veteranul preot Nicolae Cărpinișan, din Răhău, prof. Sebeș, fost asesor în Consistorul spiritual al arhidiecezei, și-a serbat, în cerc strict familiar, jubileul de 50 ani ai bogatei sale păstori și totodată a cununiei sale de aur. Fiind puterea oamenilor din comună concentrată, s'a renunțat la altă serbare amânându-o pentru timpuri mai potrivite.

În plasarea preoților refugiați, basarabeni și bucovineni, se prezintă cifrele de mai jos. Sânt repartizați: 147 preoți în Mitropolia Ardealului, (și anume: în Arhiepiscopie 40, în episcopia Timișoarei 38, a Clujului 32, a Caransebeșului 16, a Orăzii 12, a Aradului 9); în Mitropolia Ungro-Vlahiei 121; în episcopia Romanului 37; a Argheșului 29, a Hușilor 27, a Buzăului 25; a Dunării de jos 15. Total 413 preoți.

Cotidian la Sibiu. Ziarul „România Nouă”, ce apărea mai înainte la Cluj și fusese suspendat acum doi ani, și-a reînscut apariția la Sibiu, având ca director pe dl Zaharia Boilă, iar ca redactor pe dl N. Buta. Urâm confratelui o viață lungă și cele mai frumoase succese.

Scrisorile, adresate localităților din teritoriile cedate: Bulgariei, Rusiei și Ungariei, trebuie francate cu timbre de 16 lei (până la 20 grame; de fiecare 20 grame, sau fracțiune în plus, 10 lei). O carte poștală simplă sau ilustrată 10 lei.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 13 Octomvrie 1940, va predica părintele diacon Nicolae Constantin.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — Numerii 9—10 pe Septemvrie - Octomvrie 1940, cuprind: † NICOLAE, arhiepiscop și mitropolit: Două decenii în slujba Ortodoxiei românești. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Suferim ca să clădim o Țară nouă! Prof. Gh. Maior: Educațiune prin religie. Dr. Gr. T. Marcu, Pr. Prof. I. Bunea, Pr. D. Balaur, Gh. Malene, Dr. N. N., C. I. Sârbu, N. Todor, Diacon D. Popescu, Diacon Iosif E. Naghiu și Diacon H. Cojocariu: Mișcarea literară: Omagiu I. P. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, la douăzeci de ani de arhipăstorie. Apologetica. Misionarismul creștin între mohamedani în Orientul apropiat. O încercare de catolicizare a Bucovinei. Viața viitoare în colindele românești. Cuvântări inaugurale și ocazionale. Semințe duhovnicești. Η θεο-πνευστία της Αγίας Γραφής. Rugăciunea lui Iisus. Die Kirche als göttliche Stiftung. Mijloacele educației după Clement Alexandrinul. Dr. Gr. T. Marcu: Cronică: Sărbătoarea Ardealului. Intrări în monahism. Adunarea eparhială. Pelerinajul la Mănăstirea Brâncoveanu. † Dr. Valerian Șesan. O puternică afirmare artistică culturală a Românilor sibiieni. Alegeri de Ierarhi. † Dr. Teodor Botiș. Frământările prin cari a trecut țara noastră în vremea din urmă. Urmările strămtării granițelor pentru Biserică și cultura românească. Dr. Gr. T. Marcu: Note și informații.

Nr. 725/940

(61) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Himbav, protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român. Venitele împreunste cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu grădina de 800 st. p. (Până la eliberarea casei parohiale, maximum în toamna anului 1941 sau primăvara lui 1942, parohia pune la dispoziția noului preot o casă închiriată corespunzătoare.)

3. 16 iug. 1268 st. p. sesiune parohială, arător și fânaș, din care 8 iug. comasat și restul necomasat. Pământ de calitate foarte bună.

4. Una soartă lemne de foc gratuită din pădurea comunală.

5. Venitele stolare obișnuite în tract. Cererile de concurs, însoțite de încuviințarea de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc și de actele prevăzute în Regulamentul pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Agnita, în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc într'o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, pentru a sluji, predica și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Oficiul protopopesc ortodox român Agnita, în înțelegere cu consiliul parohial.

Agnita, la 18 Septemvrie 1940.

Emil Păcală
protopop

Fiara apocaliptică 666

(3) De aceea însă din cele mai vechi timpuri s'a căutat, un nume propriu de împărat, care să corăspundă cifrei de 666. Astfel Apringiu a propus pe „DIDLUX”= (die:lux). Aceasta se sprijinea pe considerația că antihrist va apărea sub forma unui inger al luminii. Numele de „Diclux”, din literile a căror valoare numerică poate fi izolată în numele lui Deoclețian=Diocles Augustus: DIOCLes aVGVStVS. Dacă se pune la un loc 2 V, se obține X. Și astfel se ajunge la DCLXVI=666=Diclux, prin intervertirea literilor. Această explicație a acceptat-o și Bossuet, care a aplicat cifra la Iulian Apostatul, ca la un Dioclețian reinviat.¹

Hugo Grotius a arătat că patrimoniul lui Traian, Ulpiu dă numărul fatidic de 666:

0' v' λ' π' l' o' s'
70+400+30+80+10+70+6=666.

Alții au demonstrat că și numele Traian, scris cu litere ebraice, dă tot numărul de 666. Deasemenea Traian și Adrian. La acelaș rezultat s'a ajuns cu numele scris grecește la lui Genserik, regele Vandailor, cu a lui Marcu Aurellu. Chiar și patromimicul lui Napoleon al III-lea, Louis, în latinește: Ludovicus, dă numărul lui antihrist. Cuvântul ebraic, prin care se înseamnă revoluția franceză, dă de asemenea numărul din apocalipsă.

În înșurirea aceasta fastidioasă de „soluții”, vechi și noi — și care poate fi sporită încă mult — trebuie să fac loc și explicației adventiste, cu care acești sectari zeloși caută să impresioneze și sufletele bieților români. Ei identifică pe antihrist cu papa dela Roma, susținând că cifra de 666 se potrivește cu titulatura de Vicarius Filii Dei, pe care acesta și-a luat-o începând cu Bonifacius al III-lea Ei socotesc astfel:

V I C A R I U S F I L I I
5+1+50+1+5=62. 1+100+1+1=103.
500+1=501. Și astfel 62+103+501=666.
D E I

Această explicație „sectară” este cea mai subredă din câte s'au dat, căci ei lasă intenționat afară de calcul unele litere, ca și când acelea n'ar avea și ele valoare numerică. Ca în toate, pe sectari nu-i preocupă corectitudinea, ci faptul de a ajunge la ținta dorită.

Nunc venio ad fortissimum. Cum trebuie să fie interpretat acest verset? În răspunsul ce-l voi da la această întrebare în cele următoare, voi utiliza în special valorosul comentariu asupra apocalipsei a lui Le P. E. B. Allo.

Dintre numele de împărați cari au fost propuse ca reprezentând numărul 666, două mai ales au reținut atențiunea comentatorilor și pe cari le-au admis a priori, ca fiind cele mai probabile și anume: Caligula și Cesar Neron. Și din aceste două nume, cel a lui Cesar Neron, întrunește sufragiile celor mai mulți comentatori. Acest nume însă trebuie scris în evreește:

l' d' p' i' l' j'
200+60+100+50+6+200+50+666.

Dacă se scrie forma latină, Nero, iar n la urmă, ne dă cifra de 616, iar dacă îl scriem în forma grecească cu n la urmă, atunci obținem cifra de 666. Acest nume prin urmare, după felul cum îl scriem ne dă 616 sau 666, cele două numere pe care tradiția ni le-au transmis, în acest loc apocaliptic. (După unii codici se susține că numărul fiarei e 616, deși în cele mai multe manuscrise e 666, care e de altfel numărul admis de comentatori).

Cum am spus și mai sus, textul acestui verset, n'a putut fi tocmai așa de misterios pentru cetitorii lui creștini. Sf. Ioan a scris doar pentru folosul lor imediat și ca atare numărul pe care el l-a dat, trebuie să-i ajute în înțelegerea acelei viziuni, care de altfel se referea mai mult la viitor decât la prezent. În orice caz noi nu putem presupune cum observă și Allo, că Sf. Ioan a dat acest număr, cu scopul ca creștinii să-și bată capul cu ghicirea de nume.

Pr. Aurel Radu

¹ Idem. Allo. p. 212.